

ANEXA 2

Poezii - Ana Blandiana, selectate din volumul *Integrala Poemelor* (Editura Humanitas, 2019) .....p. 1 - 9
Poezii – Ghiorghe Seferis, selectate din volumul *Poezii* (Editura Tineretului, 1965) .....p. 9 - 19

ANA BLANDIANA

Croaziere

Știu mările planetei din croaziere,
Plecări aproape-adevărate-n lume,
Cu valuri uriașe și furtuni,
Cu pești nemaivăzuți și păsări rare,
Cu ierburi de culori necunoscute,
Cu ochiul treaz al farului pe urma noastră
Patern îngăduindu-ne-aventura
Și libera corabie lung plutind
La capătul sforii legate în port.

Torquato Tasso

Veni din întuneric spre mine el, poetul,
Poetul de spaimă ratat.
Era foarte frumos. Ca la razele röntgen
I se vedea în trup poezia.
Poezia nescrisă de frică.
"Sunt nebun" - a rostit. De altfel știam
Lucrul acesta din prefețele cărților,
Dar el își purta nebunia ca pe-o parolă
De intrare în noi, ca și cum ar fi spus:
"Mă răscumpăr astfel
De lipsa-adevărului din poemele mele.
E prețul imens. Vin spre tine. Primește-mă!"
Dar eu am răspuns: Pleacă de-aici!

"Scriam la lumina de autodafeuri - îmi spuse -
Simțindu-mi pe trup
Cămașa păroasă care se-aprinde ușor.
Odaia mea avea ochi de călugări ferestre
Și-n loc de uși, lipite una de alta, urechile lor
Și șoarecii ieșind din borte erau călugări,
Și noaptea păsări uriașe-n sutane-mi cântau.
Tu trebuie să înțelegi..." Și cu degetu-ntins
Îmi arată în trupul meu poezia,
Poezia nescrisă...
Dar eu am țipat: Pleacă de-aici!

Fiecare mișcare

Fiecare mișcare a mea
Se vede
În mai multe oglinzi deodată,
Fiecare privire a mea
Se întâlnește cu sine
De mai multe ori,
Până
Uit care
Este cea adevărată
Și cine
Mă-ngână.
Stăpână,
Mi-e frică de somn
Și rușine
A fi.
Pentru mine
Orice răsărit are
Un număr necunoscut de sori
Și-o singură
Adormitoare
Zi.

Acasă

Era un timp când mă simțeam
În trupul meu acasă,
Știam locul fiecărui lucru -
Fereastra în care răsărea soarele
Și peretele dinspre nord,
Nu mi-era niciodată urât,
Îmi găseam de dimineața
Până seara de lucru,
Iar dacă plecam undeva
Abia așteptam să mă întorc.

Acum de-atâta ordine mi-e silă
Și de știutulpederost mi-e somn,
Nu mai țin minte când am fost adusă
În încăperea prea frumoasă pentru mine.
Căutam pe cineva și i-am rămas în loc?
Sau poate-a fost o cursă
În care-s prinsă încă?
Aștept de mult și nu mai știu pe cine...
Oh, mi-e atât de frig în casa asta!
Dac-aș pleca acum, ar fi de tot.

Acasă

Era un loc sau un timp?
Universul împrejmuir cu arbori
Ca niște gratii foșnitoare
Dând sens golului
Pe care îl defineau
Între cer și pământ.
Apoi
Gratiile au devenit
Propriile-mi coaste
Împrejmuind același gol:
Un loc sau un timp.

Tu treci

Tu treci prin ceață
Și eu știu că treci,
Și e destul ca norii
Să nu-mi mai pară reci
Sicrie fără sașiu
Umflându-se să-ncapă
Întreaga omenire
În pulberea de apă,
Inconsistent și acru
Dospindu-se-n văzduh.
Tu treci prin ceață:
Clar și-nalt, un duh
Ordonator de sensuri,
Scoțând din moarte lumi
Ce tremură uimite
Pe când ușor le-ndrumi
Ținându-le de umeri
Să nu le fie frică;
Tu treci prin ceață
Și-ochiul tău despică
Logice părții-n
Haosul de veci;
Tu treci, iubire,
Și eu știu că treci...

Înăuntru

O fugă neoprită decât rar
Între două aniversări,
Cât să-și tragi răsuflarea
Ca să poți fugi din nou,
O fugă în somn, în tăcere.

În cărți...
N-are importanță unde,
În ură, în dragoste,
Tot ce contează este să fie
Cât mai completă;
O fugă în tine însuți cât mai adânc,
De afară, din calendar,
Să nu se mai vadă
Decât cel mult o spinare acoperită de mușchi
Sau, când bate vântul,
Două palme, mișcându-se,
Lovindu-se fără convingere între ele;
O fugă fără oprire,
Mereu înăuntru,
Mereu mai adânc, mai fetid,
Și totul știut de milenii,
Frumoasele milenii de altădată
Când fugeam în păduri...
Acum, numai în propriile noastre măruntaie.

Nec plus ultra

Mi s-a spus să te caut
Și eu însămi nu voiam decât căutarea.
Nici măcar nu mă gândisem
Ce m-aș face cu tine
Dacă te-aș găsi.
Te-aș pune în pământ ca pe o sămânță?
Te-aș hrăni ca pe-un animal domestic
Socotindu-ți foloasele blăni și cărnii,
Lânii și laptelui?
Sau, dimpotrivă, m-aș lăsa eu devorată
Ca de o fiară?
Sau ca printr-o pădure
M-aș rătăci cu spaimă prin tine?
Sau ca într-o prăpastie
M-aș lăsa să cad nebănuind adâncimea?
Sau ca într-o mare
M-aș înmormânta în pești ?
Mi s-a spus să te caut,
Nu să te gășesc.

Model

Oh, fuga celui singur
Către Singurul,
După modelul căreia
Curg izvoarele
Și se formează avalanșele -

Câtă spaimă și cât eroism,
Câtă singurătate.
Când se depărtează de mine
O urmez
Gata de orice,
Cu sufletul la gură.
Când se întoarce,
Mă ascund înspăimântată
Și încerc să dispar.
Fuga celui singur
Dinspre și spre
Centrul singurătății,
După modelul căreia
Fac mărire valuri!

În mișcare

Eu însămi doar vârtej,
Doar formă-a unor
Fărâme și mai muritoare
Care din șapte-n șapte ani,
Valuri urmându-se, dispar -
Un da crescând
Dintr-o negare
Înspăimântat mereu
Și totuși viu,
Un val eu însămi,
Dar un val mai mare,
Tot mai străin de sine
Și de mare,
Fragment al altei spaime,
Tutelar,
Neoboseală veșnică-n mișcare
Pe-un țărâm ramas mereu
Pustiu...

Luntre

Să îmi fac o luntre împletită din ierburi și flori
Și să mă las să alunec pe râu ca un plaur,
Egal depărtată de maluri,
Străină de pești,
Să mă mântuie stelele noaptea și-n zori
Să mă-nconjure-ai apei ochi vitregi de aur.

Să nu văd nimic prin pleoapele-nchise,
Un roșu-ntuneric încet mă pătrundă
Atent doar la ritmul somnatec de undă,

Ușor se-nsteleze și moartea-mi de vise
Lăsate târziu să răspundă.

Târziu legănată de luntrea de ierbi,
Miresme sărate și verzi m-or cuprinde,
Împletită în alge și șerpi,
Asfințită-n al mării pustiu,
Să nu mai țin minte.

Dintr-un sat

Fiecare venim dintr-un sat -
Unii direct, alții trecând prin părinți,
Unii direct, purtători de eresuri și basme,
Fericirii putând să se-ntoarcă oricând.

Alții, trecând prin părinți, rătăciți
Pe crengile sângelui depărtate, subțiri,
În loc de pășuni, și semințe, și cai cunoscând
Alcoolul cuvântului extras din acestea.

Vreau drumul părinților mei să-l întorc,
Vreau satul cu sunetul lacrimii mele,
Poteca din holde știută din somn
Și reintrarea vorbelor în lucruri.

Să intru-n cimitirul cu crucile căzute
Și cunoscându-mi pașii asemenea cu-ai lor,
Să se-ncâlcească-n rădăcini străbunii
Bolborosind cuvinte de patimă în somn.

Dar n-are cine-mi spune de unde vin. Doar seara
Când trec pe bulevarde îmi simt apropiati
Portarii metafizici lângă intrări de blocuri
Precum la porți, pe laviți, într-un sat.

Între lumi

Trec dintr-o viață într-alta
Mângâind ușor
Coama leului somn
De la intrare,
S-a obișnuit cu mine
Cu veșnica mea dispariție în zori,
Cu veșnicele mele întoarceri
Crepusculare.
Înfrântă, uneori
Nu mai reușesc să ajung până la el.

Atunci se scoală,
Îmi prinde capul în dinți
Cu duioșie
Și mă târăște încetinel.
Alteori
Nu mai știu să mă întorc din vis.
Atunci pornește după mine
În labirint,
Îmi dă de știre
Răcnind
Că mă va salva,
Să aștept nemișcată
În amintire,
Să mă găsească
Și să mă aducă
În împărăția sa.
O, minunata lui împărăție,
Țară subțire,
Fraged hotar
De oră
Între două lumi care se devoră
Smulgându-se una alteia
Fără oprire.

Mișcare

Vino și du-te, vino și du-te,
Tot mai zadarnic și tot mai iute,
Gând înspumat pentru câte-o secundă
Spartă de țărnm, tot mai mărunță,
Dar trimisă din nou și retrasă în pripă
Cu valul bătând ca o aripă
A unei păsări lichide, în stare
Să fie fluviu, să fie mare,
Să vină, să plece, pe-același loc,
Stropi adunați într-un singur noroc
Undă cu undă și val după val,
Silabe-ale gândului poate fatal
Dar niciodată rostit de tot:
Pornit în zbor, căzut în bot...

Turnul lui Joyce

Pe țărnmul înalt,
În turnul lui Joyce,
Joyce

N-a stat decât trei nopți,
Describe, ce-i drept, în mai multe cărți,
Pe care
Vizitatorii nu au timp să le citească
(Și chiar dacă le-ar citi nu le-ar înțelege).
Oricum, ghidul le garantează
Că e un scriitor mare,
Fără să spună de ce și nici dacă
Această vizită le va folosi
La ceva.
Deci
Se uită la ceas,
Se fotografiază
Și pleacă.

De țărnul înalt,
De turnul lui Joyce
Marea se sparge întregă.

GHIORGHIOS SEFERIS

Dar ce caută sufletele noastre?

Dar ce caută sufletele noastre călătorind
pe punți de corăbii dărăpănate,
înghesuite cu palide femei și copii ce plâng
fără să le distragă niște pești zburători,
niște stele din vârful catargelor;
uzate de discurile fonografelor
legate fără voie prin rugi inexistente
murmurând sparte gânduri în limbi străine.

Dar ce caută sufletele noastre călătorind
pe putrede lemne marine
din port în port?

Mutând din loc pietre sfărâmate, respirând
cu fiecă zi mai anevoie răcoarea pinului,
înotând prin talazele acestei mări
și-ale acelei mări
fără simțuri
fără oameni
într-o patrie care nu e a noastră
nici a voastră.
Știam că erau frumoase insulele
spre care-orbecăim pe-aici pe-aproape
puțin mai jos sau puțin mai sus
o infimă distanță.

Ținutul nostru...

Ținutul nostru e închis: numai munți
îl acoperă zi și noapte un cer lăsat.
Nu avem fluvii, nici fântâni, nici izvoare,
doar câteva cisterne, și-acestea goale, și
care stârnesc
ecoul, la care ne închinăm.
Un ecou găunos ca singurătatea noastră,
ca iubirea și trupurile noastre.
Straniu ne pare c-am reușit odată
să clădim case,
colibe, stâni.
Nunțile noastre, cununile proaspete,
degetele.
enigme devin, ne-nțelese, pentru suflet.
Cum s-au născut și au crescut copiii noștri?

Ținutul nostru e închis. Îl închid
cele două negre Simplegade.¹
Când descindem duminica în porturi și respirăm
vedem luminându-se în amurg
lemne sparte
ale unor călătorii care nu s-au terminat,
corpuri care nu mai știu iubi.

Dăruite

Pe un stih străin

Lui Elli

Fericit cine a călătorit ca Odiseus.
Fericit care-n ceas de plecare simțea puternica
armătură a unei iubiri, în tot trupul,
ca venele-n care vujește sângele.

Iubire cu nesfârșit ritm, invincibilă
ca muzica și eternă
fiindcă s-a născut când ne-am născut și, de murim,
nici noi nu mai știm că ea moare și nici lumea
nu mai știe.

Pe Domnul îl rog să pot spune, într-o clipă
de rară fericire, care-așteaptă
dragoste.

Stau uneori împresurat de străinătate
și aud glasul ei îndepărtat ca un clocot
al mării, unit cu furtuna.

---

¹ Simplegade: (mitologie) stânci înalte între Bosfor și Marea Neagră

Și mi se arată în față iar și iar
năluca lui Odiseus cu ochii înroșiți
de sarea talazurilor
și de vastul lui dor de-a vedea din nou fumul
ce iese din căldura casei lui
și câinele îmbătrânit de așteptare în fața porții.

Măreț e-Odiseus murmurând în barba-i
albită
cuvinte ale limbii noastre
așa cum se vorbeau acum trei mii de ani.
Întinde o palmă bătătorită de funii
și cârmă, cu pielea tăbăcită de vânturi
uscate,
de arșițe și zăpezi.

Parc-ar vrea să-l alunge pe supraomul Ciclop,
cel cu un ochi, sirenele al căror
cânt, de-l auzi, totul uiți, pe Scylla
Și Charybda dintre noi.
Atâția monștri noi care nu vor să gândim
că era și el un om ce la vremea lui aprig
a luptat prin lume cu sufletul
și trupul.

E mare Odiseus, el care-a spus
să se facă acel cal de lemn, iar Aheii
câștigară astfel Troia.
Vreau să-mi închipui că vine să mă-nvețe
să fac și eu, iată, un cal de lemn- poate
cuceresc Troia mea.

Fiindcă-mi vorbește cu atâta blândețe,
fără efort, cum m-ar ști, ca un tată
sau ca marinarii bătrâni, ce proptiți
în năvoadele lor, în lungi ceasuri de iarnă,
când vântul se-nfuria,
îmi spuneau, în anii copilăriei, cântarea
lui Erotocrit, cu lacrimile-n ochi,
și mă speriam prin somn foarte, auzind
soarta vrăjmașă a blândeii Areti²
coborând
șirul treptelor de marmoră.
Îmi spune Odiseus, chinul pe care-l simți
când vecele toate sunt umflate de amintiri
și când sufletul devine singura cârmă,
când singur rămâi părăsit în noapte
ca paiul la treieris;
ce amărăciune simți văzându-ți tovarășii,
stihilor pradă, semănați ici și colo,

---

² Areti (sau Aretusa): principalul personaj feminin din poemul "Erotokritos"

unul câte unul;
ce mult curaj prinzi stând de vorbă cu morții,
când nu-ți mai ajung viii
câți au mai rămas.

El vorbește... eu văd încă mâinile lui
care știau să încerce dacă-i bine cioplită
la provă, gorgona,
le văd dăruindu-mi o mare liniștită
și albastră,
în inima iernii.

Bătrânul

Au trecut atâtea turme și atâția sărmani
și bogați călăreți – iar alții
veniți de prin sate răzlețite rămaseră
să-și petreacă noaptea în șanțuri;
aprinseseră focuri pentru lupi – vezi cenușa?
Plăgi negre, cicatrizate.
E plin de cicatrici, asemenea drumului.
În fântâna secată din deal aruncau
câinii turbați. N-are ochi, cicatrici
îi acopăr trupul, care-i ușor. Vântul suflă.
Nimic nu distinge. El știe totul,
carapace goală, de greier, pe un copac
scorburos. N-are ochi nici la mâini chiar; știe
zorii și amurgul; și știe stelele;
sângele lor nu-l hrănește, nu-i nici mort,
nici nație nu are și nici nu va muri,
îl vor uita așa, nici strămoș nu-i.
obosite unghiile din degetele lui
scrijelează cruci pe amintiri putrede
când suflă vânt turbure. Ninge.

Am văzut promoroaca împrejurul obrazilor,
buzele umede, lacrimile înghețate
în colțuri de geană, am văzut cuta
durerii lângă nări, și efortul trudnic
la rădăcinile mâinii; am văzut terminându-se
trupul. Nu-i singură umbra aceasta
legată de acest băț care nu se îndoie,
nu se apleacă vreodată să doarmă;
somnul desigur i-ar desface încheieturile
în mâinile copiilor, să se joace cu ele.
El comandă ca ramurile moarte
care se frâng când se lasă noaptea și când vântul
se trezește în văi,
el comandă umbrelor oamenilor
nu omului în umbră
care aude doar vocile joase

ale mării și pământului în punctul
întâlnirii cu soarta. Stă drept
pe mal, între ghemuri de oase,
între mormane de frunze galbene:
colivie goală așteptând
ora focului.

În maniera lui G.S.

Oriunde călătoresc, Grecia mă rănește.
La Piliros, cămașa Centaurului,
între castani,
aluneca printre frunze să-mi înfășoare trupul
pe când urcam povârnișul și marea mă urma
cățărându-se ca mercurul termometrului,
spre izvoarele din munți.
La Santorini, atingând insulele-n scufundare,
ascultând un fluier peste
pietrele ponce,
mâna mi-o țintui deodată pe copastie
o săgeată țâșnită spre mine din depărtarea
tinereții care-a apus.
La Mycena am ridicat și eu marile pietre
și tezaurele Atrizilor
și lângă ei am dormit la hotelul „Frumoasei
Elena a lui Menelaos”;
am plecat doar în zori când a grăit Casandra
cu un cocoș agățat de grumazul ei negru.
La Spetses, la Poros și la Mykonos
m-au ofticit barcarolele.

*

Ce vor toți aceștia care spun că
se află în Atena sau la Pireu?
Unul vine din Salamina și-l întreabă pe altul
dacă nu cumva vine „dinspre Omonia” –
„Nu, din Syndagma”, răspunde, și-i mulțumit.
„L-am întâlnit pe Ianni, mi-a plătit o înghețată”.
Între timp, Grecia călătorește,
nu știm nimic, nu știm că noi suntem
debarcați fără excepție.
nu știm amărăciunea portului când i-au plecat
toate corăbiile;
râdem de cei care-o simt.

Stranie lume! Ei se cred în Attica
și de fapt nu se află nicăieri;
folosesc loțiuni pentru-ntărirea părului,
se fotografiază; omul pe care-l vezi
profilat pe un fond
cu porumbei și flori
accepta ca mâna bătrânului fotograf

să-i netezească ridurile
care scriau pe fața lui
toate păsările cerului.

Între timp, Grecia călătorește, călătorește
și dacă „Egeea înflorește de morți”,
aceștia sunt cei care-au vrut să mai prindă marea
corabie, înotând,
acei ce s-au săturat să aștepte corăbiile
care nu mai pot să pornească
pe ELSI, SAMOTRAKI, AMBRAKIKOS.
Șuieră navele, șuieră peste Pireu
șuieră-n înserare și nici un muncitor
nu se mișcă
nici un lanț n-a lucit ud în ultima rază
care apune,
căpitanul rămâne înmărmurit în
alb și auriu.

Oriunde mă duc, Grecia mă rănește,
draperii de munți, arhipelaguri, stânci...
Corabia ce mă poartă se cheamă „AGONIE 937”.

Pe „Aulis”, așteptând să pornească.
Vara, 1936.

DI. Stratis Corăbierul

*“Și se pregătea să strige tare
Ca să arate că n-a murit.”
Solomos, Femeia din Zakynthos*

Hampstead³

Ca o pasăre cu aripa frântă
care mulți ani prin aer s-a rotit
ca o pasăre ce n-a mai putut să reziste
vântului și stihiei,
cade seara.
Pe iarba verde
trei mii de îngeri dansează toată ziua
goi ca oțelu
și cade seara palidă;
trei mii de îngeri
aripile și le-au strâns și s-au preschimb
în câine
de pripas
care latră

---

³ Hampstead: sector administrativ al Londrei

singur
și își caută stăpânul
sau ziua de apoi
sau vreun os.
La rându-mi eu caut puțină liniște
mi-ar ajunge o colibă pe un deal sau pe malul
mării;
mi-ar ajunge în fața ferestrei
un cearșaf muiat în albăstreală
întins ca marea;
mi-ar ajunge înfiptă în glastra mea
fie și-o garoafă din hârtie; o hârtie
roșie într-o sârmă
astfel ca vântul,
vântul s-o poată conduce fără silință
cât vrea.
S-ar fi înserat
turmele spre stânele lor ar fi pogorât
ca un gând foarte simplu și plin de fericire
și aș fi mers să dorm
fiindcă n-aș fi avut
nici o lumânare să aprind,
lumină,
ca să citesc.

Frunza de plop

Tremura atât de tare, c-a luat-o vântul.
Tremura atât de tare – cum să n-o ia vântul –
acolo departe
o mare
acolo
departe
o insula scăldată în lumină
și mâinile strânse pe lopeți
în clipa când țărmul se ivi
și ochii
închiși, pe anemone marine.

Atât de mult tremura
și-am căutat-o atât de mult
în valea cu eucalipti
primăvara
și toamna
în toate pădurile golașe,
Doamne, la nesfârșit.

Solidaritate

E acolo, eu nu pot schimba,
cu doi ochi mari dincolo de spatele valului
în partea de unde suflă vântul
urmând aripile păsărilor;
E acolo, cu doi ochi mari.
S-a schimbat vreodată cineva?

Ce vreți? Mesajele voastre
ajung deformatate la coabie.
Dragostea voastră devine ură
liniștea voastră devine neliniște
și nu mă pot întoarce înapoi să văd
fețele voastre pe țarm.

Sunt acolo ochii mari
și când eu rămân cu ochii țintă la proră,
și când la orizont cad stele;
sunt acolo, legați de eter,
cu o soartă mai a mea decât a mea.

Cuvintele voastre, dezmierdări, în auz,
vuiesc printre nalte catarge și trec
parcă tot mai cred în existența voastră,
tovarăși fatali, ireale umbre.

Lumea aceasta și-a pierdut culoarea
ca algele celuiilalt an, pe țarm,
cenușii și uscate și-n voia vântului.

O mare imensă, doi ochi
nemișcați și agili ca eterul
și pânzele mele, cât vor ține, și Dumnezeu.

Un bătrân pe malul fluviului

Și trebuie totuși să ne gândim cum înaintăm.
Să simți nu ajunge, nici să cugeți, nici
să te miști,
nici corpul să ți-l expui în spărtura crenelului
când ulei clotit și topit plumb semne
pe ziduri.

Și trebuie să ne gândim încotro înaintăm.
Nu cum ar vrea-o durerea noastră, înfometării
noștri copii,
nici abisul chemării tovarășilor de pe celălalt
mal;
nici cum ne-o șoptește vineția lumină din
spitalul improvizat.
farmaceutica lucire la căpătâiul soldatului

operat peste zi,
ci-ntr-un alt mod, poate vreau să spun că
asemenea
acestui fluviu lung ieșind din marile lacuri
închise adânc în Africa
și fiind odată zeu, și făcându-se apoi drum
și donator și jucător și deltă,
niciodată la fel, cum ne-nvață prin timp și
înțelepții,
dar rămânând întotdeauna același trup, același strat,
același Semn,
aceeași orientare.

Nu vreau altceva decât să pot vorbi simplu,
să mi se acorde această grație.
Cântecul ni l-am încărcat de atâtea muzici
că încetul cu încetul se scufundă
și arta ne-am împodobit-o într-atât
că fața îi e roasă de zorzoane,
și trebuie să spunem puținele noastre cuvinte
pentru că mâine sufletul își înalță pânzele.
Dacă suferința este omenească, nu suntem oameni
doar pentru a suferi,
de aceea-n aceste zile cuget astfel
la marele fluviu,
acest sens care înaintează printre plante și
ierburi,
animale păscând și adăpându-se
oameni care seamănă și seceră,
și printre marile morminte și micile lăcașuri
ale morților.
Acest curent ce-și continuă drumul și nu prea diferă
de sângele oamenilor,
și de ochii oamenilor când privesc până departe,
fără teamă în inimă,
fără teama zilnică pentru lucrurile mici sau
chiar și pentru cele mari;
când privesc până departe aidoma călătorului
care drumul și-l calculează după stele
și nu ca noi, ieri, când priveam printre grile
grădina închisă a casei arăpești
toropită de somn, răcoroasa grădiniță
schimbându-și forma, crescând și scăzând;
schimbându-ne și noi, cum priveam, forma
dorinței noastre și a inimii noastre,
în focul amiezii, noi, răbdătoarea cocă
a unui univers ce ne respinge și modelează
prinși în năvoadele sclipitoare ale unei vieți
care era dreaptă și s-a făcut praf și s-a scufundat
în nisip
lăsând în urma ei acea indefinibilă
și amețitoare legănare a unui înalt palmier.

Caligrafie

Pânze pe Nil,
păsări fără grai, cu-o aripă
care-și caută-n liniște perechea,
pipăind pe absența cerului
un trup de efeb înmărmurit;
scriind cu cerneală invizibilă prin albastru
un strigăt disperat.

Epifania

Valuri înflorite și munții la apusul
lunii;
marea piatră alături de nopali
și asfodele;
urciorul care nu voia să sece odată cu
ziua
și patul întins între chiparoși
și părul tău
de aur; constelația Lebedei și steaua
aceea - Aldebaran.

Mi-am păstrat viața, mi-am păstrat viața călătorind
printre arbori galbeni și pantele ploii
în locuri tăcute, podite cu foi de
fag.

Niciun foc pe culmi; se așterne seara.
Mi-am păstrat viața; pe mâna-ți stângă, o linie
și-o zgârietură la genunchi; mai dăinuie
pe nisipul verii trecute, mai dăinuie
pe nisipul verii trecute, mai dăinuie
unde vântul de nord a vuit și eu aud
vocea străină lângă lacul înghețat?
Fețele ce le văd nu întrebă, nici femeia
care umblă plecată alăptându-și copilul.
Urc munții; poiene vineții,
ninsa câmpie
câmpia până-n zare; nimic nu
întrebă,
nici timpul zăvorât în biserici scunde,
nici mâinile-ntinse ca să caute și nici
drumurile.

Mi-am păstrat viața, șușotind prin imensa
liniște.

Nici vorbi nu mai știu, nici gândi; simple șoapte
ca respirația chiparosului în noaptea aceea,
ca vocea umană a mării pe pietre,
noaptea,
și amintirea vocii tale spunând: "Fericire".

Închid ochii și caut secretul loc
unde apele întâlnesc sub gheață surâsul mării,
    închisele
    fântâni, pipăind
cu venele mele acele vene
    care-mi scapă
unde-ncetează florile de apă și acest
    om
ce pășește orb pe zăpada tăcerii.
Mi-am păstrat viața, cu el căutând apa
    ce te atinge ușor,
picături mari pe frunzele verzi, pe
    fața ta
în grădina pustie, picături în bazinul mut
găsind o lebedă moartă în dalbele-i
    aripi,
arbori vii și ochii tăi ațintiți.

Acest drum n-are capăt, nu se schimbă oricât
    cauți
anii copilăriei și pe cei care au plecat,
    care s-au pierdut
în somn, în mormintele marine;
oricât vrei să ezi siluete cândva dragi
plecându-se sub ramurile tari ale platanilor
unde o rază de soare dezgolită s-a oprit
și un câine a tresărit și inima prinse aripi;
acest drum nu se schimbă; mi-am păstrat viața.
    Neaua
și apa înghețată în urmele cailor.

Poveste

Omul acesta umblă plângând,
nimeni nu știe din care pricină.
Unii cred că el plânge după dragostele pierdute
care ne urmăresc obsedant
vara, la marginea mării, cu gramofonele.

Ceilalți se ocupă de treburile lor
nesfârșite hârtii, odrasle care cresc,
femei care îmbătrânesc anevoie...
El are ochii asemenea macilor,
asemenea macilor tăiați primăvara
și două izvoare în colțul ochilor.

Colindă pe străzi, nu se culcă niciodată,
sărind mici pătrate pe suprafața pământului,

mașină a unei infinite suferințe
ce-a sfârșit prin a-și pierde însemnătatea.

Alții l-au auzit vorbind
singur, pe când trecea,
despre sparte oglinzi pe parcursul anilor,
despre sparte chipuri în clar de oglinzi
pe care nimeni nu le poate reface.
Alții l-au auzit vorbind despre somn,
de viziuni sinistre în pragul somnului
și-nfățișări insuportabile de tandrețe.

Ne-am deprins cu el, e corect și liniștit
doar că merge ținând-o-ntr-un plâns ca sălciile
pe un mal de apă când le vezi din tren
trezindu-te mahmur într-o tulbure auroră.

Ne-am deprins cu el, nu reprezintă nimic,
ca oricare lucru devenit obișnuință.
Și vă vorbesc de el fiindcă nu găsesc nimic
care să nu fi devenit pentru voi obișnuință.
Mă înclin.